

ליל שבת קודש פרשת ויחי ה'תש"ם

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד' המדבר מהשנת הדעת ומענין וידוי דברים עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא, כמו שכתוב (תהלים נ"ו): "בה' אהלל דבר באלהים אהלל דבר" (עיין ברכות דף ס ע"ב), וזאת הבחינה היא מעין עולם הבא, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (פסחים נ:): "ביום ההוא יהיה ה' אחד" וכו', והקשו: וכי האידנא לאו הוא אחד? ותרצו חכמינו זכרונם לברכה: האידנא מברכין על הטובה הטוב והמטיב, ועל הרעה דין אמת, ולעתיד כולו הטוב והמטיב, שיהיה שם ה' ושם אלקים, אחדות אחד:

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר תכלית החיים שאדם יזכה להשגי איך שכל מאורותיו הם לטובסתו ואי שום רע כלל, כי כל דעביד רחמנא לטב עביד ובוודאי כוונתו יתברך הוא לרק להטיב עם האדם ולהביאו אותו לתכליתו הנצחי, רק לפעמים הדברים מתלבשים בענינים שנראים כרע בעינינו, אבל באמת הטוב גניז בגוויה שמוסתר בהם אך ורק טוב ואדם צריחך התחזקות עצומה לא ליפול בדעתו משזום דבר שעובר עליו רק להתחזק באמונה יתירה ולדעת שכל מה שעובר עליו הוא רק לטובתו, ואז אדם כזה חי חיים בזה העולם מעין עלם הבא, כי בעולם הבא בוודאי ישיגו כולם

איך שהכל רק טובות עליונות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים שלעתיד יברכו על הכל הטוב והמטיב, כי כולם יכירו את עוצם טובו וחסדו יתברך בכל דבר, אבל גם היום כפי שאדם מכנים ידיעה זאת במוחו, ויודע ועד שהכל לטובתו, כך הוא חי חיים מעין עולם הבא ואף פעם לא חסר לו שום דבר כלל, וכבר ידוע לנו מרביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ב) שהגן עדן והגיהנום בם בזה העולם ממש, מי שזוכה לדביקות אמיתי בו יתברך הרי הוא חי חיי גן עדן ממש, אבל מי שמפריד את עצמו מדביקותו יתברך הרי הוא בתוך הגיהנום ממש, ומרגיש צער ויסורי הגיהנום בחיים חיותו רחמנא ליצלן, ולכן פעם אמר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק בק' סי' קי"ט) שאולי יגיד לי אדם איפוא נמצא עולם הזה, כי בכאן נראה כמו הגיהנום כפי הצרות והיסורים שעוברים על בני אדם, אבל כשאדם וכה לדבק עצמו בו יתברך ולילדת שכל מאורעותיו הם לטובתו הרי הוא חי בגן עדן ממש ומרגיש מעין עולם הבא.

ואומר רביז"ל, וזאת הבחינה אי פאשר להשיכג אלא כשמעלה בחינת מלכות דקדושה מהגלות מביסן העכו"ם כי עכשיו המלכות והממשלה להעכו"ם ובשביל זה נקראים עבודת אליליםם שלהם בשם אלהים, כי יונקים מבחינת מלכות הנקרא אלהים כמו שכתוב (תהלים ע"ד) אלהים מלכי מקדם וכמשעלין בחינת מלכות מביסן העכו"ם אזי נתקיים כי מלך כל הארץ אלהים.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר הטעם שבני אדם רחוקים מאמונה וחסר להם דעת הנ"ל שכל מה שקורה

בעוללם הכל רק לטובה, הוא מחמת שהם מעורבים בין הגוים ורואים את מלכות העכו"ם שולטים ומושלים בעולם, שהוא מלכות הרשעה, וזה מסתיר מעיניהם את מלכות הקדוש ברוך הוא שרק הוא יתברך מלך ומושל בעולם, ובלעדו יתברך אין שום מלך ומושל, אבל מחמת שעם ישראל מעורבים בגלות בין העכו"ם ולכן נתקיים בהם (תהלים) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, וזה גורם להם לחשוב שיש מושג של רע בזה העולם וכאילו הם מוכרחים לסבול מרירות יגון ואנחה בזה העולם, אבל כשאדם זוכה להעלות מלכות הקדוש ברוך הוא מבין העכו"ם ולהקים מלכות דקדושה, הוא בא לידיעה ברורה שרק הוא יתברך מלך ומלכותו בכל משלה, ואזי נקבע בלבו ידיעת אמתת מציאות יתברך איך שאין שום מציאות בלעדו יתברך לל, וכלמה שעובר עליו הכל לטובתו, שהם חיי עולם הבא בעולם הזה.

וממשיך רביז"ל, ואי אפשר להשיב המלוכה להקדוש - ברוך - הוא אלא על ידי וידוי דברים לפני תלמיד חכם, על ידי זה מתקן ומעלה בחינת מלכות לשרשה (הושע י"ד): "קחו עמכם דברים" - זהו ודוי דברים, זה בחינת מלכות, כמו דבר אחד לדור (סנהדרין ח) דבר, לשון מנהיג ומושל, ושובו אל ה' - שיתקנו ויעלו את הדברים, את בחינת מלכות, בחינת אלהים, אל ה' היינו כנ"ל: "בה' אהלל דבר, באלהים אהלל דבר", היינו שידע, שכל מאורעותיו, כולם לטובתו, ויברך על כל הדברים הטוב והמטיב:

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה מבואר בהמשך דברי רביז"ל בתורה זאת שעל ידי שאדם עושה עבירה אזי נחקק צירוף רע של האותיות של העבירה על עצמותיו בחינת ותהי עוונותם על עצמותם, ועל ידי זה מכנים המלכות דקדושה בתוך הקליפות רחמנא ליצלן, אבל על ידי שמתוודה וידוי דברים לפני תלמיד חכם על ידי זה יוצא הצירוף רע ועצמותיו ונתהפך לצירוף טוב וחוזר ומקים מלכות דקדושה, כי הנה שורש מצות וידוי הוא התגלות האמונה הקדושה וכמבואר בספר החינוך (פרשת נשא) על הפסוק והתודו את עונם וגו' שבשעה שאדם מתוודה לפניו יתברך הרי הוא מגלה שיש לו אמונה שגם בשעת העבירה היה נמצא שם כבודו יתברך רק שהתגבר עליו יצרו ולא היה יכול להמנע מעשיית העבירה, והעבירה גרם לו שיחקק על עצמותיו צירוף רע של אותיות העבירה, כגון למשל אם עבר על מצות לא יהיה לך אלהים אחרים אזי אותיות אלו נחקקים לרע על עצמותו, אבל עכשיו כשבא ומתוודה על עונו, הרי משתשמש עם הדיבור למצוות וידוי ועכשיו מזכיר את אותיות אלו במצות תשובה להשם יתברך, נמצא שמהפך את כל הצירופים לצירופים טובים וחוזר ומחדש עצמותיו לטוב ובונה מהם מלכות דקדושה.

והנה ענין הוידוי לפני התלמיד חכם דייקא, כי באמת הודוי הוא לפניו יתברך, רק לא כל אחד זוכה להרגיש את כבודו יתברך העומד עליו בכל עת, ובפרט אחר שחטא במה שחטא, הרי השכינה הקדושה נסתקה ממנו ולכן אינו זוכה להרגישה, אבל כשאדם בא לפני תלמיד חכם אמיתי ומרגיש את עוצם קדושתו ויראתו, ומתוודה לפניו, הרי נשבר לבו בקרבו לגמרי להרגיש עוצם שפלותו לפני הצדיק

ומכנים בו הרהור תשובה לַהתוודות לפניו על כל עוונותיו, ובשעה שהצדיק שומע את וידוי דבריו, הוא נכלל לגמרי באין סוף, ומעלה את הדיבורים אליו יתברך ואז הוא נחשב כאילו האדם התוודה לפניו יתברך ממש, שזהו עיקר מצות וידוי.

ומפרש רביז"ל, שזהו מה שאמרו חכמינו הקדושים זכרונם לברכה (סוטה ז:): בשעה שהלכו ישראל במדבר, היו עצמותיו של יהודה מגולגלין עד שאמר משה: "שמע ה' קול יהודה" שבקש משה מהקדוש-ברוך - הוא, שיזכר ליהודה הודוי שהתודה, וכן הוי ליה וזה דוקא עצמותיו היו מגולגלין, על שם: "ותהי עונותם חקוקה על עצמותם", ועל-ידי הודוי נתתקנו, ועלו כל חר לדוכתיה ויהודה זה בחינת מלכות, רמז, שבחינת מלכות נתתקן על-ידי ודוי דברים, וזה נעשה על-ידי משה, שזכר משה הודוי, כי כן צריך, שיהיה הודוי לפני תלמיד חכם וכל תלמיד חכם הוא בחינת משה, כמו שאמרו 'משה שפיר קאמרת' (שבת ק"א:), ובזה שזכר משה הודוי, נעשה כאלו התודה עכשיו לפני משה, ועל-ידי זה נתתקן בחינת מלכות, ונחרב הצרוף הרע שנחקק על עצמותיו וכו' עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה יהודה שהיה לו בחינת מלכות מבין השבטים, בא לידי מכירת יוסף הצדיק ואחר כך מעשה תמר, ולבסוף קיבל על עצמו נידוי מב' עולמות אם אינו מחזיר את בנימין לאביו, וכל זה גרם לו שהוריד את הדיבור הקדוש לבין הקליפות, ומחמת זה היה עצמותיו מגולגלין בארון כי העונות הם חקוקים על העצמות כנ"ל, עד שזכר לו

משה רבינו את הוידוי שהתודה על מעשה תמר ואמר (בראשית) צדקה ממני, ועכשיו נחשב לו כאילו היה לו וידוי דברים לפני התלמיד חכם האמיתי, שהוא בחינת משה רבינו עליו השלום, ועל ידי זה נשלמו חיבורי עצמותיו, כי עיקר הקמת מלכות דקדושה הוא על ידי קדושת הדיבור שמגלה בדיורו איך שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וכשאדם מקים ומגלה מלכות דקדושה אזי נכנס בו אמונה ברורה לידע שכל מאורעותיו הם לטובתו, וידיעה זאת היא מעין עולם הבא אשרי מי שזוכה להגיע אליה באמת .

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בברכת יעקב אבינו כשבירך ליהודה שרימוז את כל הענין הנ"ל, וכמו שכתוב (בראשית) לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקחת עמים, לא יסור שבט מיהודה, שבט הוא בחינת הצער והיסורין שהיה ליהודה על ידי שהיו עצמותיו מגולגלין בארון, בבחינת (תהלים פ"ט) ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם, ומחוקק מבין רגליו, היינו בחינת העונות החקוקים על עצמותיו כנ"ל, ומבין רגליו דייקא שזה היה פגם מכירת יוסף על מכרם בכסף צדיק בעבור נעלים, וכן מעשה תמר שהוא ענין תיקון הרגלין, עד כי יבא שילה, ואמרו חכמינו הקדושים שילה דא משה, היינו עד שיבא משה רבינו ויזכיר את הוידוי שלו, ואז יתקיים ולו יקחת עמים שהוא ענין הקמת מלכות דקדושה שיקבלו כל העמים עול מלכותו יתברך, נמצא שכל ענין הנ"ל מרומז בברכת יעקב אבינו אל יהודה, כי על ידי שזוכים לוידוי דברים חוזר ונכנס

באדם אמונה שלימה וברורה בו יתברך, וזוכה לקבל ענין הנ"ל לדעת שכל מארועותיו הם לטובתו ולחיות חיים מתוקים מעין עולם הבא, והשם יתברך יזכנו להגיע אל שלימות הדעת עד שנזכה להתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויחי ה'תש"ם

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבערגיר ועני דף רמ"ב עיין שם.

והרוצח לקח את הבת הקיסר, וידע שבודאי ירדפו אחריו והלך מן הספינה וטמן עצמו עמה בכור שהיה בו מי גשמים, עד שיעבר הרעש, ואת המאטראסין [מלחים] של הספינה צוה, שתכף ומיד יחתכו האנקירס [העוגנים] ויברחו מיד, כי בודאי ירדפו אחריהם, ובודאי לא יהיו רובים אל הספינה מחמת הבת הקיסר, שהם סבורים, שהיא שם בספינה, רק שירדפו אתכם, ועל כן תברחו מיד ואם ישיגו אתכם-ישיגו, מה בזה? בדרך הרוצחים, שאינם משגיחין על עצמן כלל וכן היה, שנעשה רעש, ורדפו תכף אחריהם, אך לא מצאוה שם.

והרוצח החביא עצמו עמה בבור של מי גשמים, והיו מנחים שם והיה מפחיד אותה, שלא תצעק, שלא ישמעו בני- אדם, והיה אומר לה: אני מסרתי נפשי בשבילך כדי לתפסך, ואם אפסיד אותך, אין חיי נחשבים אצלי כלום מאחר שכבר את בידי, אם אחזר ואפסיד אותך ותמנע ממני, אין חיי נחשבים אצלי מאומה כלל, על בן תכף שתתן צעקה, אחנק אותך מיד, ויעבר עלי מה, כי איני שוה בעיני כלום ותירא לנפשה מפניו (הינו הבת קיסר היתה יראה לצעק מפני אימת הרוצח) אחר-כך יצא משם עמה והולך אותה בעיר, והיו הולכים והולכים, וכאו למקום אחר, והבין, שגם שם מחפשים, והחביא עצמו עמה עוד במקוה, וכן יצא משם, והלך והחביא עמה עוד במקום אחר, עד שהיה מחביא עצמו עמה בכל השבעה מקומות, שהחביא הבערגיר עם אמה כנ"ל, שהם השבעה עדים הנ"ל (הינו שבעה מיני מים, שהם בור ומקוה ומעין וכו' כנ"ל).

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, והרוצח לקח את הבת הקיסר, וידע שבודאי ירדפו אחריו והלך מן הספינה וטמן עצמו עמה בבור שהיה בו מי גשמים, עד שיעבר הרעש, ואת המאטראסין [מלחים] של הספינה צוה, שתכף ומיד יחתכו האנקירס [העוגנים] ויברחו מיד, כי בודאי ירדפו אחריהם, ובודאי לא יהיו רובים אל הספינה מחמת הבת קיסר, שהם סבורים, שהיא שם בספינה, רק שירדפו אתכם, ועל כן תברחו מיד ואם ישיגו אתכם-ישיגו, מה בזה? בדרך הרוצחים, שאינם משגיחין על עצמן כלל וכן היה, שנעשה רעש, ורדפו תכף אחריהם, אך לא מצאוה שם. כי כן דרך הרוצח הגדול שהוא היצר הרע לתפוס נשמות ישראל ברשתו הטמאה ואחר כך להחביא את עצמו כאילו אין זה ממנו, וכאילו אחרים חייבים בדבר, אבל המשכיל על דבר אמת מבין מיד שכל ההסתות רעות וכל היצריין רעין באין רק ממנו וצריכין ליזהר ממנו בתכלית הזהירות.

והרוצח החביא עצמו עמה בבור של מי גשמים, והיו מנחים שם והיה מפחיד אותה, שלא תצעק, שלא ישמעו בני- אדם, והיה אומר לה: אני מסרתי נפשי בשבילך כדי לתפסך, ואם אפסיד אותך, אין חיי נחשבים אצלי כלום מאחר שכבר את בידי, אם אחזר ואפסיד אותך ותמנע ממני, אין חיי נחשבים אצלי מאומה כלל, על בן תכף שתתן צעקה, אחנק אותך מיד, ויעבר עלי מה, כי

איני שוה בעיני כלום ותירא לנפשה מפניו (הינו הבת קיסר היתה יראה לצעק מפני אימת הרוצה) כי עיקר עצת היצר הרע למנוע את האדם מן הצעקה והשעוה אליו יתברך, כי הוא יוצדהע שמיד שהאדם יצעק אליו יתברך וירבה בהרבה תפלות ושוועות אליו יתברך סוף כל סוף יצא מתחת ידיו, ולכן מאיים עליו כל מיני איומים שלא יצעק פן יהרג אותו, אבל האדם צריך לפנות עורף ממנו ולומר שאני דייקא אצעוק אליו יתברך ואעשה מחאה על ההסתות של היצר הרע, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות) שכל זמן שאין האדם מוחה בגזלן שהוא היצר הרע אזי אחר שמן מסוים יש לו חזקה והוא כבר שולט על האדם, אבל כל זמן שאדם עושה מחאה וצעק פלניא גזלנא הוא למחר אתבא אותו בדינא, אזי אי אפשר להגזלן לעשות חזקה, וכן מצינו אצל נערה המאורסה שעיקר פגמה היתה (דברים) על דבר אשר לא צעקה בעיר, שלא צעקה לישועה, כי מיד שאדם עוסק בצעקה ושועה אליו יתברך סוף כל סוף בוודאי ינצל.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שהרה"ח ר' יצחק ברייטר ז"ל היה רגיל לומר שאיום זאת "תיכף שתתן צעקה אחנק אותך" הוא איומו של עמלק, מלשון ע-מלק, כמו (ויקרא) ומלק הכהן שהוא לשון חניקה, שתמיד רוצה למנוע את האדם מן הצעקה והתפילה אליו יתברך, אבל האדם צריך לפנות עורף ממנו ולהרבות מאד בצעקה אליו יתברך ועל ידי יהיה ניצול מנו לגמרי.

]

אחר-כך יצא משם עמה ותוליד אותה בעיר, והיו הולכים והולכים, ובאו למקום אחר, והבין, שגם שם מחפשים, והחביא עצמו עמה עוד במקוה, וכן

יצא משם, והלך והחביא עמה עוד במקום אחר, עד שהיה מחביא עצמו עמה בכל השבעה מקומות, שהחביא הבערגיר עם אמה כנ"ל, שהם השבעה עדים הנ"ל (הינו שבעה מיני מים, שהם בור ומקוה ומעיין וכו' כנ"ל). כי הבעל דבר מנסה להכניס נשמות ישראל בכל השבע מימות של רפש וטיט ורוצה להפיל אותה שמה, אבל כשאדם חזק באמונתו בו יתברך אזי אינו מפחד כלל מכל הירידות והנפילות של הס"מ רק קם בכל פעם מנפילו ומתחיל עוד הפעם מחדש, בבחינת שבע יפול צדיק וקם שהוא סופי תיבות עמלק (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י"ט) כי עמלק מכשיל את האדם בהאבן נגף של כל החכמות רעות שבזה העולם, אבל כשאדם מזדרז וקם בכל פעם מנפילתו אז אין אף אחד יכול להרע לו, ואז כל הירידות ונפילות מתהפכים לו לעליות, כמו כאן שדייקא בכל אלו המקומות שהחביא הבערגיר עם אמא ועמדו בנסיון גם היא עברה בכל המקומות האלו והיה לה כח וחיזוק לעמוד נגד הס"מ וסוף כל סוף לצאת מתחת ידו, והשם יתברך יזכינו להיות חזקים ותיקפים בתפילה ושוועה אליו יתברך עד שנזכה לפעול את כל מה שאנחנו צריכין לפעול ולהיות קשורים ודבוקים בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויחי ה'תש"ם

בסעודה שלישית סעודת רעווא דרעוויז דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ו המדבר מן הרוח דלעילא והרוח דלתתא המתגלה בעת הסתלקות הצדיק, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), איתא, שיש להצדיק בחינת שני רוחות, רוח לעילא, רוח לתתא, כמו שכתוב (בראשית ו) "אלה תולדות נח נח", 'נח לעילא נח לתתא', דהיינו שיש לו בחינת חיות למעלה, וחיות למטה, והרוח והחיות שלמעלה וכו'.

ודע, שזהו על ידי שבשעת הסתלקות, אזי יורד ונא למטה בחינת הרוח והחיות דלעילא, ואזי נתחבקין ונתאחדים יחד, הרוח דלתתא עם הרוח דלעילא כי באמת שניהם אחד, ותכף כשנתגלין זה לזה, נתאחדין מאד באחדות גדול ומחמת שהרוח דלעילא אינו יכול להיות בזה העולם, כי טבעו אינו יכול לסבל כלל זה העולם, על כן נסתלק לעילא ועל ידי זה נסתלק הצדיק, כי כשנסתלק למעלה הרוח הנ"ל, נסתלק עמו הרוח דלתתא, מחמת שנתאחדו מאד באחדות גדול כנ"ל:

ועל כן הוא דבר גדול מאד, להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו, כי מחמת שאז יורד ונתגלה למטה הרוח דלעילא, נמצא שנתגלה אז הארה גדולה מאד, על כן הוא טובה גדולה לכל מי שנמצא אז שם וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י,

רוח דלעילא הוא הדביקות הפנימי של הצדיק שלא רואים מבחוץ כל כי איש כשר לאא מכירים מבחוץ (ח"ב סי' קי"ט) ואינו מסיח דעתו ממנו יתברך כלל ותמיד מייחד יחודים

וכדברי הבעש"ט אשרי אדם דלא יחשוב ה' לא עוון והוא ענין אחר לגמרי אבל הרוח דלתתא הוא מה שנעשה כאן בזה העולם ואין הרבה רואים את זה אדרבה כולם פוסדלים אותו וצריכין זכיה גדולה להכיר את מעלת הצדיק כי גם באלקות הוא כן הכל אלקות גמור ונושמים אלקות וכו אבל אף אחד אינו מכיר את ז

אבל בשעת ההסתקלות יורד הארה גדולה ואז מתחיל להפשיט הגוף שלו ולכן מתחילין להכיר את מעלתו כי מיד כבר אין גוף דלהסתיר מכירים את הרוחניות של הצדיק וביותר בספריו ודיבוריו הקדושים ולכן מי שנמצא אז ומקושר היטיב להצדיק יכול לקבל י' שנים כי מתחיל להבין את עוצם מעלת הצדיק וכוחותיו וגם בו נכנס הכוחות האלו וזוכה לפי שנים

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו שגדייקא בעת ההסתקלות של יעקב אבינו בירך את השדבטים וגם הוכיח אותם, כי בשעת ההסתקלות מתגלה השני רוחות הנ"ל ומתלג הפי שנים של רוח הצדיק ולכן בזמן מסוגל ביותר לברך ולהוכיח שלא ילכו ממנו (כפירש"י)

ולכן אמרו אז שמע ישראל וגו' ונשאר מנצוה זאת בין כלל ישראל לגדורות כי אז נתגלה הרוח הגדול של יעקב אבינו וכל נשמות ישראל קיבלו פי שנים וחלכן גם אומרים פסוק זה אצל כל נפשר בר מינן כי אז ממשיכין הרוח של יעקב אבינו שהוא שורש נשמות ישראל

וזהו עיקר תיקון הברית לקרוא שני פסוקים אלו (סי' ל"ו) כי מתדבק באמונה הקדושה ומקדש את מוחו וזה היה ההכנה לירידת מצרים שקיבלו שני פסוקים אלו לתיקון הברית שיחזק אותם במצרים ויזכו לצאת ולתקן את פגם אדם הראשון שפגם ק"ל שנה שעל זה היה גלות מצרים כמובא באריז"ל בענין וימי שובבים כי יעקב הכין אותם לדברים אלו וביותר בשעת הסתלקותו שמתגלה שני רוחות אלו ופי שנים ברוחו אליהם ובפרט שכבוכה בשעת קריאת שע אז סזה תיקון גדול מאד (סי' ל"ו) כי על ידי דמעות ממשיך על עצמו ההשגחה (סי' ר"ג)

וזהו מה שמר להם האספו ואדיה לכם, האספו הוא בחינת התאספות הרוח דלעילא ודלתתא לכל הנמצאים פ שם בבחינת ויאסף על עמיו שרוחו נכנס בעמו, ואדיה לכם הוא ענין תירקון הברית תיקון גיד הקדוש בבחינת ובכל עת יהיהו בגדיך לבנים אל תיקוי בגדיך לל אל בגדיך (סי' כ"ט) את אשר יקרה אתכם בארחית הימים היינו לתקן האחרית הימים של בלעם הרשע שגם אמר לבלק מה שיעשה העם זהוה לעמך באחרית הימים היינו ענין פגם ניאוף רחמנא ליצמלן ועל ידי אספית הרוח של יעקב אבינו בבחינת פי שנים בבחינת שמע וברוך שם ובפרט בבכיה על ידי זה יהיה להם כח לעמוד כל הטומות של בלעם

וזה הפטרצת השבוע שגם מצינו דוד המלך פקד לשלשה לנקום נקמותיו כי נרדף כל ימיו ולא הכירו הרוח דלעלילא שם אפילו אנשיו מקורביו ולכן זלולזו בו אבל בשעת התסלקותו אז היה לו כח לצוות לשלמה לנקום נקמותו ולגלות את הרוח האמיתי שלו, ונשאר זכרו בין עם ישראל לדורות עולם והשם יתברך יזיכנו להיות מקורב לצקידים

אצמיתיים ולקבל מהם רוחם הקדוש עדי נזכה להתכלל בו
יתברך לנמר מעתה ועד עולם אמן ואמן.

